

Sprawa T-252/03

**Fédération nationale de l'industrie et des commerces
en gros des viandes (FNICGV)**

przeciwko

Komisji Wspólnot Europejskich

Konkurencja — Decyzja stwierdzająca naruszenie art. 81 WE — Rynek wołowiny i cielęciny — Skarga o stwierdzenie nieważności — Nieograniczone prawo orzekania — Termin do wniesienia skargi — Wniesienie po terminie — Niedopuszczalność

Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji (piąta izba) z dnia 9 listopada 2004 r. II - 3797

Streszczenie postanowienia

Trybunał Sprawiedliwości — Sąd Pierwszej Instancji — Nieograniczone prawo orzekania — Wykonywanie tego prawa w ramach skargi o stwierdzenie nieważności — Brak odrębnej skargi w trybie nieograniczonego prawa do orzekania

(art. 229 WE, art. 230 akapit piąty WE i art. 231 WE; rozporządzenie Rady nr 17, art. 17)

II - 3795

Traktat nie przewiduje odrębnego rodzaju skargi zwanego „skargą w trybie nieograniczonego prawa orzekania”. Artykuł 229 WE ogranicza się do określenia, że rozporządzenia uchwalone na podstawie przepisów traktatu mogą przyznać sądom wspólnotowym kompetencję nieograniczonego orzekania w zakresie sankcji przewidzianych w tych rozporządzeniach.

Na podstawie art. 229 WE różne rozporządzenia przyznały sądom wspólnotowym kompetencję nieograniczonego prawa do orzekania w zakresie sankcji. W szczególności art. 17 rozporządzenia nr 17 przewiduje, że „Trybunał Sprawiedliwości ma nieograniczoną jurysdykcję w rozumieniu art. [229 WE] w odniesieniu do kontroli decyzji Komisji, w których nakładana jest kara pieniężna lub okresowa kara pieniężna [...]”. Sąd jest kompetentny do dokonywania oceny w ramach kompetencji nieograniczonego orzekania przyznanej na podstawie art. 229 WE oraz art. 17 rozporządzenia nr 17 współmierności wysokości kary pieniężnej. Wobec tego w ramach nieograniczonego prawa orzekania uprawnienia sądu wspólnotowego nie ograniczają się, jak to

przewidziano w art. 231 WE, do stwierdzania nieważności zaskarżonej decyzji, ale pozwalają mu również zmienić karę przez nią przewidzianą.

Z tego nieograniczonego prawa orzekania sądy wspólnotowe mogą korzystać tylko w ramach sprawowania kontroli nad aktami instytucji wspólnotowych, a dokładniej skarg o stwierdzenie nieważności. Jedynym skutkiem art. 229 WE jest bowiem zwiększenie zakresu uprawnień, jakimi dysponuje sędzia wspólnotowy w ramach skargi określonej w art. 230 WE. Zatem skarga mająca na celu wykonanie przez sąd wspólnotowy jego nieograniczonego prawa orzekania względem decyzji dotyczącej kary zawiera bądź zastępuje wniosek o stwierdzenie nieważności w całości lub części owej decyzji. W konsekwencji skargę taką należy wnieść w terminie przewidzianym w art. 230 akapit piąty WE.

(por. pkt 22–25)